

padlóján egy kitépett madárszárnyat találtak. Mintha egy gondos kéz a sok járástól mázasra koptatott burkolatra helyezte volna. A pihékkel fedett forgó még most is összefogja a tollakat, már teljesen céltalanul.

A Katona József utcai ház lakóközössége azt beszéli, a beszédhibás pasas gyűlöli a fecskéket. A fészkeket leveri a lépcsőház faláról, mégis minden évben jön két család. Egymás után, egy hónap eltéréssel repülnek ide Afrikából költetni, az egyik kora nyáron, a másik a tűz napokkal együtt érkezik. Összeszarnak mindent, a tolószékes szerint Kukut ez idegesíti. *Gluuu-gluuu*, hiába csukom be az ajtót, hallok a gang felől, a dorombolás bekúszik az udvarról, a szemetes kukák mellől. A fekete zsákok között matat a beszédhibás, ott fekszik már a kidobott, mumifikálódott madárszárny. Jó lenne eltemetni, de tudom, minden indulat nevetséges, Kuku úgyis elégeti. Miközben begyűjt a kályhába, nem a Bolond Nőre, nem is a fecskére gondol, hanem a tárgyak részvételére. Száraz, szőke fűszálak gyökere hatol a köves homokba, próbál megtapadni, vízhez és ásványi anyagokhoz jutni. A Szerbiában ücsörgő, a globális felmelegedésről és a világ elsivatagosodásáról fecsegő anyámnak mesélem, tél van, karantén, van elég időm, teret engedhetek a beszélgetésünknek, *többé nem megyünk ki a gangra, inkább leszokunk a dohányzásról.*

